

Босилка.

Кажы сега кѣде отиде татко?

Недялко.

Да види наш'те, какъ врагътъ ще срещнатъ.

Босилка.

А ний, Недялко?

Недялко.

Ще видимъ после.

Босилка.

Опастьность има ли голяма тукъ?

Недѣлко.

Незная още; но кажи ми, скѣпа,

Какво би ти сторила, ако би

Врагътъ случайно тука ни нападне?

Босилка.

Какво? — И азъ ще трѣбва, мой Недѣлко,

Да свѣрша, както всѣкъ единъ отъ наш'те,

Недѣлко.

Но ако съсъ тебе живи ненадейно

Въ рѣще имъ гнусни паднемъ ний, — тогава?

Босилка. (Погренирва. Следъ малко).

Въ рѣще имъ жива ли да падна рече?

Това не бихъ азъ само претърпѣла! . . .

Недѣлко. (Подава ѝ единъ ханджаръ).

Вземи тогава този ножъ, Босилке.

И знай, че друга помощъ вече нѣма, —

Насъ всички тука смъртъ ни чака!

Босилка.

Нѣма? . . .

Недѣлко.

Ела сега и ние тамъ да идемъ,

Де другитѣ вечъ чакатъ своя край!